

האמר בהזבירה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א והחברים

הצד הנסתר..

יהודי שהתבקש לצבוע את הספה בביתו של ר' אשר הגיע עם מלאי מצומצם מכפי הנדרש.

שאלו הרא"ש מדוע? ענה לו אותו צבעי כי הוא צובע רק את החלקים הנראים, את הצדדים והחזית, אך את אחורי הספה הוא אינו טורח כלל לצבוע כיוון שאין אף אחד שרואה את הצד ההוא.

השיב לו ר' אשר: **"עיקר הצביעה אצלינו היא על הצד שלא רואים.."**

בהמשך למאמר הקודם נביא את אמרת רבינו שליט"א כי ההבדל בין עבודתו של מי שבדרך לבין מי שאינו, אינה מתבטאת בחיצוניות.

אדרבא, ייתכן כי הזולת יראה 'מכובדיק' יותר.

אך העיקר הוא במחשבה. אל מי נתונה מחשבת האדם, אל עצמו או שמה אל הבורא יתברך.

כאן נעוץ השינוי. אדם הצועד בדרך שהתוו לנו רבותינו הקדושים מחולל את השינוי במחשבה על ידי ההכרה ש'**בשבילי נברא העולם**'. כלומר, כל המציאויות אינן אלא דמיון בכדי שאראה כיצד אני צריך להשתפר, ומאחורי כל הסתר יש חיות, והכל לטובה.

מי שבנתיב הזה מקושר לקב"ה יותר ממי שמחשבתו נתונה בדעת הקהל, האם יאמרו ומה יאמרו. אף על פי שעל אותו יהודי יקר מתבוננים בערכת מי שלמד אלף דפים או קיבל תעודה קשה.

אמת, אין להפחית מערך השכר העצום שיקבל. אך כפי שמתריע רבינו שליט"א, העיקר חסר מן הספר. אם אין קשר בין לימודך ועבודתך לרבש"ע, דילגת על העיקר.

היכן המפתח?

ר' חיים גולדרינג התבקש להסיע את הרא"ש פעם למחוז חפצו, אך לפני שהתחילו בנסיעה גילה כי המפתח נעלם.

המאמצים העלו חרס והמפתח לא נמצא.

כאשר תינה באוזני ר' אשר אמר לו הרא"ש כי הרבש"ע רצה להטעים לו מעט מן המעט את הצער שיש לו על כביכול איבוד המפתחות של בית המקדש.

מכאן, אומרים החברים, לומדים אנו כי כל דבר המתרחש מגיע בכדי לאלפנו בינה להתבונן ולראות מי המסבב ומהי מטרת הכאב ששלח.

בעל החידושי הרי"מ הפטיר למקורביו כי דוד המלך ע"ה, התהלך בגבול שבין שאלו לבין חיים על חבל דק מן הדק.

מתנת חינם.

רבינו שליט"א נשא משלו.

שלושה אנשים מקבלים מתנה מחילת עוונות, והם אינם מעריכים זאת.

הראשון הוא **חתן ביום חופתו**, שכידוע מוחלים לו על כל עוונותיו. אך במקום לנצל זאת הופך הוא לאדם עסוק ונכנס להוויי החיים.

נשיא ביום נשיאותו הוא שני בתור. ביום זה נמחלים לו כל עבירות שעשה.

אך כידוע 'אין מעמידין פרנס על הציבור אלא אם כן קופה של שרצים תלויה לו מאחוריו', הפרנס ביום שנתמנה מתרגל לשקר הסובב אותו.

והשלישי זהו **חולה שנתרפא**. עליו אומר רבינו שליט"א שכאשר מתרפא חוזר הוא לכל הדאגות והספיקות שליווהו עד למחלתו ושוב מטביעים אותו בחיי החיצוניות, במקום להודות על מי שהוציאו ממחלתו.

וזוהו הלימוד עבורנו כי מי שמקבל דבר מה ללא תמורה, בנקל עבורו לבזבז את ההזדמנות, במקום לראות בכך קפיצת מדרגה מעלה.

לעקוף מחסומים..

יסוד עצום מאת רבינו שליט"א.

ישנם שלושה מחסומים העומדים בין האדם לבין קונו.

הראשונים המה המעשים השליליים של האדם. כל מיני פעולות, בין אלו המנתקות אותו מקשר הבורא בדמות הצלחות או כישלונות המביאות אותו לייאוש או חלילה לגאווה, ובין סתם פעולות המסיחות את דעתו מתכליתו כאן בעולם.

אחריהם באים הדיבורים השליליים. מלבד הייאוש והגאווה הם אף מנתקים אותו מהחברה ויכולים לגרום לקרע באחדות בין החברים, כגון לשון הרע ורכילות.

ולבסוף המחשבות השליליות.

כנגד כך ברא הרבש"ע זמנים ופעולות מסוימות שכאשר מתכנסים לתוכם יכולים להתנתק מכל השלילי המקיף אותנו.

שבת:

שבת קודש, אסור בה לעשות או לדבר מאומה מדברי החול. כך נחסך מאיתנו שני שלבים מתישים בחתירה לנקודת הפנימיות, אמנם נשארה עבורנו המחשבה.

מקווה:

ישנו המקווה. כפי הידוע שר' אשר נהג לעשות פעלד מתחת למים. וכפי השגור בפינו מפי רבינו כי סגולת המקווה בכך שהיא מנתקת את האדם מחיותו ומראה לו כמה הוא תלוי בשורש חיותו.

תפילה:

ישנה התפילה. רבינו שליט"א אמר בשם סבו הדגול בעל ה'חלקת יהושע' כי הפסוק בנח 'בא אתה וביתך אל התיבה' מרמז את תיבות התפילה, שבכל תיבה נמצא מי שמחיה אותה.

פעלד:

וכן הפעלד שבו, כדברי רבינו, הכל טבעי. אין יד אדם נראית שם, ולכן דווקא שם ניתן למצוא מרגוע לנפש.

שירה:

ובסוף הרשימה מגיעה השירה, שאף היא כהגדרת רבותינו 'קרובה אל היכל התשובה' כיוון שכאשר עוצמים עיניים ושרים, אין את כל המסכים המבדילים.

בין בני החבורה מה יוציא אותנו מישיעמום?

איך יוצאים מזה?

לא הזמן המתאים לדחוף את האבא לתוך הקישקעס שלהם. אם כן מה מחייב

יש ולפעמים נחה עלינו רוח השעמום. סתם כך בלי סיבה. מכירים? התוצאות של יוסף אותם? מפרש רבינו שליט"א, כי כאשר אדם חי א הסכנה הרי בכל סיבה שתבוא לנגד עיניו יראה את הבורא הקורא אליו ואמר לו "בני יקירי, אל נא תחטוא. שוב אליי", וימנע!

לכן יוסף הצדיק זכה לתוארו. למרות שמצד עצמו נכנס עבור כך, אך מכיוון שהיכיר בסכנתו וכל פגיעה התחנן וביקש מהשם שיצילהו, אם כך דיוקן אביו היה הסיבה שבשלה נמנע מהעבירה. אך הרשעים כאשר הם נכנסים למקום השכנה הם מתכחשים לעצמם. "לי זה לא יקרה. בכל צרה שלא תבוא אני אוריד משקפיים ואו אלמד כל יום שני הלכות שמירת העיניים" אך בעת הנסיון זה מאוחר מדי.

כיוון שהם עסוקים בעצמם ובגדולתם אין הם שמים את ליבם לסיבות הקטנות שהבורא שולח במיוחד עבורם, ועל כן הם נופלים. תמצית המהלך: הכרת הסכנה מפנה את תשומת הלב לסיבות המונעות, וכך נצליח לשמור על עצמינו.

המלכודת!

אך, יש גם מלכודת: "ולהיפוך על ידי גסות שמלך הוא בעיניו, על ידי זה שוכח מה שהיה לו גם כן!"

אם היהודי שעמד בתפילה יטפח לעצמו על השכם ויאמר לעצמו "אח, תראו איזה צדיק אני, איזה דבוק בהשם שאני..". הרי ששוב ספספ את הנקודה ויצטרך לתקן זאת פעם נוספת בפעם אחרת.

"וכלל העניין כי מי שירא תמיד מעצת היצר הרע והולך תמיד בסכנה ויראת חטא על ידי זה יש לו תמיד התחדשות. כי מי שיושב בטח נתיישן לו הכל. חכמה פי' בספרים הקדושים כח-מה, שעיקר החכמה לידע ולהבין כי כל החכמה יתברך". [תרל"ב]

מי שיושב על מקום אחד ולא מתקדם, אין לו פוטנציאל! בהלכה ידוע כי פשוטי כלי עץ שלא זזים, אינם מקבלים טומאה. מדוע? כיוון שאינם יכולים לשמש לשום מטרה שהיא. הם אינם ממהירים לשום מקום.

כך מי שלא מתקדם ולא מבין כי בכל רגע כזה של דכדוך ובכל רגע של עצב המשתלט על רוח האדם, יש פוטנציאל אדיר של קרבת אלוקים, הוא מפסיד במו ידיו את שורשו ותכלית בריאתו.

יש ולפעמים נחה עלינו רוח השעמום. סתם כך בלי סיבה. מכירים? התוצאות של יוסף אותם? השעמום הזה ניכרות למרחק. יש זה מביא לידי עצבות. כאשר נמצאים במקום אחד ללא עשייה, זה מוליד עצבות ואף מביא לידי חטא.

איך מונעים את ההתיישנות, ומנגד איך גורמים להתחדשות האדם בכל רגע? מייעץ השפת אמת: "פי' הזוהר הקדוש טוב ילד מסכן ממלך זקן וכסילי". שעל ידי שהאדם תמיד בסכנה מרדיפות היצר הרע, על ידי כך יש לו התחדשות תמיד. ועל ידי זה דבוק בחכמה". [וישב תרל"ג]

פירוש הזוהר על פי רש"י שיצר הטוב נקרא ילד משום שהוא יחסית חדש אצל האדם. מגיע רק בבר מצווה. משאין כן היצר הרע נמצא משעת יציאתו לעולם. מבאר השפת אמת, שיהודי החי בסכנת עצמיותו שעלול ליפול ברשת היצר, אז הוא חש בהתחדשות תמידית.

נמשיל לאדם השרוי המצוקה כלכלית. עד היום עבד יצחק במכולת והרוויח סך נכבד להוצאות היום-יום. אך יום אחד התרגשה עליו מצוקה רבתית, ויצחק נאלץ להוציא סכומי כסף רבים עבור טיפולים לילדיו. ישב יצחק וחיפש כיצד יגדיל את משכורתו עשרת מונים. ישב וחשב עד שהחליט לצאת לעצמאיות.

מרגע שהחליט על כך, אמנם חווה כמה רגעי שפל ולחץ, אך בסופו של דבר החל יצחק עולה ומתעשר.

נמצא איפה שכל עלייתו של יצחק מיוזעונו הייתה אך ורק בשל הצרה שניחתה על ראשו.

כך - מקיש השפת אמת - גם בחיי הרוחניות. אם אדם יחיה את הסכנה שבטבעו, ויכיר כי ברגע שהשעמום תקפו, יכול הוא להגיע למחוזות רחוקים מכפי שדמיון, אוטומטית יעמוד ויתפול להשם שיוציאו ממצר-זעיר זה ובכך יגיע למטרה שלשמה הגיע אליו רגש העצבות הזה. זוהי ההתחדשות שמציע עבורנו השפת אמת.

איך זה מונע אותי?

"לעשות מלאכתו" - רש"י: "רב ושמואל, חד אמר מלאכתו ממש, וחד אמר לעשות צרכיו עמה, אלא שנראית לו דמות דיוקנו של אביו וכו', כדאיתא במסכת סוטה (דף לו ב)."

בגמרא מובא כי יוסף מחייב את הרשעים בכך שנמנע מעבירה. [יומא ל"ה:ה] לכאורה ניתן לתמוה, הרי לרשעים לא הופיעה דמות דיוקן אביהם, וגם אם כן זה

אא"מ מו"ר מו"ר זצלה"ה הגיד דברי מהר"ל: יעקב לא נשקו שקרא קריאת שמע, שנחשב באהבת השי"ת עיין שם. ויוסף אמאי לא קרא ק"ש?

ונראה שזה בחינת יוסף שהיה בבית אדוניו המצרי. שבחינתו הוא להתדבק בה' אף שעושה עניני עולם הזה לא יתפרד כלל. אבל יעקב הוא למעלה מהטבע ולכן נחשב בהשי"ת ולא יכול לנשקו כנ"ל [והמשביל יבין].

(שפת אמת ויגש תרל"א)

כי נבהלו מפניו פירוש הפנימיות שהחזיקוהו לגוי ופתאום נגלה להם אור הפנימיות שבו שהוא יוסף. ונתביישו מאוד איך גרם חטאם שיתהפך להם אור כזה.

וקל-וחומר ליום הדין, שנתגלה לכל אדם איך התיעוב היותר גדול, היה באמת החיות שבו קדוש מאוד. ואיך בחטאו עשה שיתהפך לרע גמור כנ"ל.

(שפת אמת ויגש תרל"ב)

די פינטע'ל פון ד'חבורה

כּן אמר ר' בונים מפשיסחא:

"השפל, גם כשמרימים אותו

נשאר שפל..."

(חידושי הרי"ם -

תהילים "כי דיליתנו")

אחד

מבני

החבורה

רציתי לנסוע לחתונה של ידידי, מספר החבר, ושאלתי את עצמי מדוע אני נוסע.

נסיתי לתרץ כי אני נוסע משום הכרת הטוב ומשום שאני רוצה לכבדו, אך באמת הרצון שלי לנסיעה הסתכם באי אילו חשבונות קטנוניים. אך בכדי שלא אחשוב שאני מתעסק בקטנות שכאלה, הסווה לי הגוף את הרצון במילים מרשרשות היטב כגון 'הכרת הטוב' ו'לכבד את השני'.

הגוף יעשה הכל בכדי שלא נכיר את עצמינו...

חבר נוסף סיפר כי בבוקר אחד קיבל שיחה מאת חברת ביטוח סיעודי. העובד שאל האם הביטוח נצרך בכלל והחבר ענה בשלילה. לאחר השיחה התבונן החבר כי השיחה נשלחה לו מאת הבורא הייתה בכדי שיתבונן ויראה כמה טוב סובב אותו וכמה צריך הוא להודות לקב"ה על כל מתנות החנם שמסובב הוא בהם.

להערות והארות:

SH0583221530@GMAIL.COM

או בטל': 0583221530